

РЕШЕНИЕ

№ 24543

гр. София, 16.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **319** по описа за **2025** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № 5408/16.12.2024 г., постановено по НАХД № 14134/2024 г., Софийски районен съд, НО, 19-ти състав е отменил Наказателно постановление (НП) №17/30.07.2024 г. на за Зам. началника на 06 Районно управление (РУ) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на З. И. Ш. е наложено административно наказание на основание чл.257, ал.1 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР) глоба в размер на 450 (четиристотин и петдесет лева) лв. за нарушение на чл.64, ал.1 и ал.4 от ЗМВР.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от пълномощник на зам. началника на 06 РУ - СДВР, в която се моли решението да бъде отменено, като постановено при нарушение на материалния закон. Поддържа, че безспорно е доказано извършеното нарушение. Иска отмяната на обжалвания съдебен акт и постановяване на друг по съществото на спора, с което да бъде потвърдено издаденото НП.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, чрез писмена молба на процесуалния си представител, поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът, редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли съда да потвърди решението на СРС като правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови решението си, районния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля К. С. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция е представена Заповед № 8121з-1371/ 11. 11. 2015г. на Министъра на вътрешните работи за оправомощаване на длъжностни лица да издават наказателни постановления и Заповед № 8121з-1098/25.08. 2017г. на Министъра на вътрешните работи за оправомощаване на длъжностни лица да съставят АУАН по ЗМВР.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като във връзка с приложението на материалния закон съдът намира следното:

В издаденото НП се сочи, че на 21.06.2024 г. свидетелят К. С. на длъжност старши полицаи при сектор „М.“ - О.-СДВР при обход на метростанция „Горна Баня“ в [населено място] около 23:00 часа спрял за проверка З. И. Ш., който според него бил в нетрезво състояние. Устно му разпоредил да му представи документ за самоличност, което му било отказано и едва след неколккратно подканяне му предоставил такъв. Преди да приключи извършването на проверката, което се случвало до изхода на метростанцията, жалбоподателят се отправил към стълбите, като не изпълнил устно разпореждане да остане на място до приключване на проверката, поради което бил застигнат и му били поставени белезници. По време на проверката били само С. и З. Ш..

Ш. бил в 06 РУ-СДВР, където му била съставена Заповед за задържане.

Съставен е акт за установяване на административно нарушение (АУАН), на З. И. Ш. от К. К. С. - полицейски служител при 06 РУ-СДВР на 21.06.2024 г., в присъствието на един свидетел, за който се сочи едновременно, че е очевидец, присъствал при установяване на нарушението или при съставянето на акта. АУАН бил връчен на Ш., като е посочено, че същия отказва да подпише акт, отбелязано е посочване на един свидетел, който е вписан и като свидетел в акта. Нарушението било квалифицирано като такова по чл.64, ал.1 и ал.4 от ЗМВР, а впоследствие е издадено и обжалваното НП № 17/30.07.2024 г., от изпълняващият длъжността за Зам. началника на 06 РУ - СДВР. С процесното НП е прието, че З. И. Ш. виновно е нарушил разпоредбите на чл.64, ал.1 и ал.4 от ЗМВР и му е наложена глоба в размер на 450 лева.

При тази фактическа обстановка, въззивния съд е приел, че при издаването на процесното НП са

допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

От страна на СРС е посочено, че нито АУАН, нито НП са съставени от съответните компетентни длъжностни лица. СРС е констатирал, че са допуснати в хода на административнопроцесуалното производство съществени процесуални нарушения, които водят до нарушаване правото на защита на наказаното лице, тъй като касаят нарушено право на защита. В тази връзка са изложени мотиви, че АУАН е съставен в присъствието само на един свидетел съставлява процесуално нарушение, тъй като този свидетел не е присъствал при установяване на нарушението, нито е очевидец на същото. Въззивния съд е приел, че е следвало да бъде приложена нормата на чл.40, ал.3 от ЗАНН, която задължително изисква двама свидетели, когато липсват свидетели, присъствали при извършването или установяването на нарушението, или при невъзможност да се състави акт в тяхно присъствие. СРС е стигнал до извода, че както в акта за установяване на административно нарушение, така и в издаденото въз основа на него наказателно постановление следва (съгласно изискванията на чл.42, т.4 и т.5 от ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН) да е налице пълно описание на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и законовите разпоредби, които са нарушени. Като в конкретния случай описание на нарушението по изискуемия от закона начин не е сторено. Налице е и разминаване между словесното описание на нарушението и посочените негови правни квалификации, които за едно нарушение са две.

Приел е, че това е така, доколкото се твърди неизпълнение разпореждания на полицейски орган и то устно, а се сочи като правна квалификация на същото: чл.64, ал.1 и ал.4 от ЗМВР.

В тази връзка е посочено в мотивите, че съгласно чл.64, ал.1 от ЗМВР: „Полицейските органи могат да издават разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции. Разпорежданията се издават писмено.“ Описанието на нарушението в акта и НП е за издадено устно разпореждане - за предоставяне на документ за самоличност и за оставяне на място до приключване на проверката. Не се твърди издадено писмено разпореждане от полицейски орган, каквото е изискването на чл.64, ал.1 от ЗМВР и липсват данни издаденото от полицейски орган разпореждане да е било писмено отправено до жалбоподателя в качеството му на гражданин.

В рамките на касационното производство съдът обсъжда само посочените в жалбата пороци на решението, както и с оглед императивната разпоредба на чл. 218, ал. 2 от АПК касационната инстанция следи служебно за валидността и допустимостта на обжалваното решение и съответствието с материалния закон.

В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Последният е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено. Мотивите на въззивното решение съдържат и точно установена фактическа обстановка по делото, съответстваща на събраните доказателства, и правилни изводи, направени въз основа на установените факти, които настоящият състав

възприема изцяло.

Видно е, че СРС с разпореждане по делото са дадени указания на ответника да представи доказателства за компетентност, като е представено удостоверение, съгласно което И. С. е преназначен на длъжност началник на сектор „Охранителна полиция“ на 06 РУ-СДВР със Заповед № 8121К-9735 /18. 06. 2024 г. на министъра на вътрешните работи.

Действително в производството пред СРС са представени Заповед № 230з-802/10.07.2024г. от началника на 06 РУ СДВР, с която И. С. е преназначен на длъжност началник на сектор „Охранителна полиция“ на 06 РУ-СДВР за периода от 29.07.2024г. до 09.08.2024г. и Заповед №812У-694/2021 г. на министъра на вътрешните работи. Законнообразно СРС не е взел предвид и е приел, като неотнормирана Заповед №812У-694/2021 г. на министъра на вътрешните работи, която касае оправомощаване за издаване на НП по НК, какъвто не е процесния случай. Съгласно тези доказателства оспореното НП е издадено от некомпетентен орган.

С касационната жалба са представени Заповед № 8121з-1098/25.08.2017 г. на министъра на вътрешните работи, с която е оправомощил длъжностни лица от МВР да съставят актове за установяване на административни нарушения по ЗМВР, като в т.1.5 са упоменати всички полицейски органи на областните дирекции на МВР и районните управления. Съгласно чл. 91 ал. 2 от ПУДМВР - „областната дирекция на МВР в С.-град се нарича Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР)“. Със Заповед № 8121 з-1371/11.11.2015 г. министъра на вътрешните работи е оправомощил длъжностни лица от МВР да издават наказателни постановления по ЗМВР, като в т. 1.13. са упоменати началниците и заместник-началниците на районни управления в СДВР.

В случая, изводите на СРС за некомпетентност на И. С., не е по вина на съдебния състав. Видно е, че същият е проявил процесуална активност, като е указал да се представят доказателства за компетентност и съгласно представените удостоверения назначаването е станало на по-късен етап. В тази връзка, самата страна е въвела в заблуждение съдебния състав, като по неизвестни причини има разлика в посочените в удостоверението обстоятелства и представените пред касационната инстанция. Т. поведение не следва да се толерира, като страната изначално следва да представи доказателства за компетентност, но такива не са представени, дори и при дадени указания от страна на съда.

В същото време, решението на СРС следва да се остави в сила, независимо от представените доказателства за компетентност, тъй като самото НП е с неправилната квалификация на деянието.

Настоящия съдебен състав изцяло споделя изводите на СРС, досежно допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на АУАН и НП. Правилно въззивния съд, въз основа на събраните доказателства е приел, че АУАН е съставен в присъствието само на един свидетел, което съставлява процесуално нарушение, тъй като този свидетел не е присъствал при установяване на нарушението, нито е очевидец на същото. Горното СРС е извлякъл законнообразно от показанията на актосъставителя, който твърди, че по време на извършваната от него проверка на жалбоподателя са били само двамата. Предвид изложеното въззивната инстанция правилно е приела, че е следвало да бъде приложена нормата на чл.40, ал.3 от ЗАНН, която задължително изисква двама свидетели, когато липсват свидетели, присъствали при

извършването или установяването на нарушението, или при невъзможност да се състави акт в тяхно присъствие.

Законосъобразен е и извода на съда, че както в акта за установяване на административно нарушение, така и в издаденото въз основа на него наказателно постановление следва (съгласно императивните изисквания на чл.42, т.4 и т.5 от ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН) да е налице пълно описание на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и законовите разпоредби, които са нарушени. В конкретния случай описание на нарушението по изискуемия от закона начин не е сторено. Налице е и разминаване между словесното описание на нарушението и посочените негови правни квалификации, които за едно нарушение са две. В АУАН и НП от една страна се твърди неизпълнение разпореждания на полицейски орган и то устно, а се сочи като правна квалификация на същото: чл.64, ал.1 и ал.4 от ЗМВР. Описанието на нарушението в АУАН и в НП е за издадено устно разпореждане, съобразно хипотазата на чл. 64, ал.2 ЗМВР - за предоставяне на документ за самоличност и за оставяне на място до приключване на проверката. В същото време няма издадено писмено разпореждане от полицейски орган, каквото е изискването на чл.64, ал.1 от ЗМВР.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на въззивното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила, като законосъобразно, обосновано и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.

Този изход на спора на ответника по касация се дължат разноси по делото, но тъй като не направено такова искане и няма доказателства за сторени разходи, съдът не дължи произнасяне.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5408/16.12.2024 г., постановено по НАХД № 14134/2024 г., на Софийски районен съд, НО, 19-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.